

Ενθρόνιση ηγουμένης Ιεράς Μονής Αγίου Νικολάου Ορούντης

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος και η ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη

Το απόγευμα της Κυριακής 22ας Νοεμβρίου 2015, μετά το πέρας του Αρχιερατικού Εσπερινού, μέσα σε κλίμα ιεράς κατανύξεως ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος προχείρισε κι ενθρόνισε τη μοναχή Ιουστίνη σε ηγουμένη της ιεράς μονής Αγίου Νικολάου Ορούντης, η οποία εξελέγη από την αδελφότητα την 4η Νοεμβρίου 2015.

Στην ομιλία της η ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη ευχαρίστησε τον Τριαδικό Θεό, τον μέγα προστάτη της μονής Άγιο Νικόλαο, τον δεύτερο προστάτη της μονής Άγιο ιερομάρτυρα Φιλούμενο που κατάγεται από την Ορούντα, τον Πανιερώτατο για την εμπιστοσύνη, την πνευματική καθοδήγηση, τη συμπαράσταση και την πατρική του αγάπη, κι ευγνομόνως ευχαρίστησε τον Αρχιμανδρίτη Συμεών ηγούμενο της ιεράς μονής Αγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου, τους κατά σάρκα γονείς της, τους ιερείς της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου, τον λαό της περιοχής που με προθυμία και

ζήλο στηρίζει τη μονή, τις αδελφές της μονής και τέλος ζήτησε τις προσευχές όλων για, «να αξιωθούμε να ζήσουμε, εν ειρήνη, αγάπη και ομονοία, με μια καρδιά, μια θέληση, σαν ένας άνθρωπος, ώστε να εξακολουθήσει ο τόπος τούτος να είναι τόπος προσευχής, αγιασμού και σωτηρίας».

Ο Πανιερώτατος στη δική του προσφώνηση αναφέρθηκε στη σημαντικότητα της παρουσίας ιερών μονών και ανθρώπων που καλλιεργούν νυχθημερόν τη μετάνοια, την προσευχή, την ευχαριστία και δοξολογία προς τον Τριαδικό Θεό, τονίζοντας αυτό που πριν από πολλά έτη του είπε προσωπικά ο όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης ότι, «το πρόβλημα της Κύπρου δεν είναι πολιτικό. Είναι πνευματικό! Στην Κύπρο να πας για μοναχός. Και να φτιάξετε εκεί βάσεις πνευματικές, κι αυτές οι βάσεις θα διώξουν τις βάσεις: Τις βάσεις των ξένων, της τουρκικής κατοχής, τις βάσεις της δικής μας αμαρτίας». Στη συνέχεια επεκτάθηκε στον ρόλο της Ηγουμένης ως πνευματικής άγρυπνης μητέρας, «η οποία γεννά εν Πνεύματι Αγίω πνευματικά τέκνα, τα οποία διδάσκει την εν Χριστώ ζωήν, την οδόν της μετανοίας» και, τέλος ευχήθηκε στην ηγουμενη, «καλήν στερέωσιν εν τη Ηγουμενία και πλούσιον παρά Κυρίου φωτισμόν!».

Στον Εσπερινό και στην τελετή της Ενθρονίσεως παρέστησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κένυας, Υπέρτιμος και Έξαρχος πάσης Ανατολικής Αφρικής κ. Μακάριος, οι θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Αρσινόης κ. Νεκτάριος και Λήδρας κ. Επιφάνιος, Ηγούμενοι και Ηγούμενες άλλων μονών και μοναστικών αδελφοτήτων, Κληρικοί από διάφορες περιοχές, Καθηγούμενοι και Καθηγούμενες άλλων μονών και μοναστικών αδελφοτήτων, Μοναχοί και Μοναχές και πλήθος προσκυνητών.

Μετά το πέρας της Ενθρόνισης η ηγουμένη δέχθηκε τις ευχές του κόσμου στο αρχονταρίκι της μονής και στον προαύλιο χώρο του καθολικού, προσφέρθηκε μοναστηριακό κέρασμα σε όλους τους προσελθόντες.

Ακολουθούν οι Προσφωνήσεις της Ηγουμένης και του Πανιερωτάτου, καθώς και φωτογραφίες απο την Ενθρόνιση.

Προσφώνησις Μοναχής Ιουστίνης

κατά την προχείρισιν και ενθρόνισιν αυτής εις Ηγουμένην της Ιεράς Μονής του Αγίου Νικολάου Ορούντης

«Δοξάζω του Πατρός και του Υιού την δύναμιν και Πνεύματος Αγίου υμνώ την εξουσίαν.»

Πανιερώτατε Πάτερ και Δέσποτα, Μητροπολίτα Μόρφου κ. Νεόφυτε,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κένυας, κ. Μακάριε,

Θεοφιλέστατοι άγιοι αρχιερείς,

Πανοσιολογιώτατοι άγιοι Καθηγούμενοι,

Πανοσιολογιώτατοι και αιδεσιμολογιώτατοι πατέρες και αδελφοί,

Οσιώτατες Γερόντισσες,

Αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί και αδελφές,

Η καθηγουμένη μοναχή Ιουστίνη της ιεράς μονής Αγίου Νικολάου Ορούντης Ευλογητός ο Θεός ημών πάντων ένεκεν! Ευλογημένη η 4η Ιουνίου 2001, οπότε εισήλθαμε στην παλαιά αυτή Μονή, προνοία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου κ. Νεοφύτου. Βάλαμε τότε μετάνοια στον Άγιο Νικόλαο και υποσχεθήκαμε καρδιακά να διακονήσουμε τη Μονή του, κατά το μέτρο των δυνάμεών μας.

Η ημέρα εκείνη ήταν Δευτέρα μετά την Πεντηκοστή, η Δευτέρα του Αγίου Πνεύματος. Και η επιλογή της ημέρας δεν ήταν τυχαία, καθώς όλος ο αγώνας μας ο πνευματικός επικεντρώνεται στην ενεργοποίηση της δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, δια της μετανοίας και της φύλαξης των εντολών του Χριστού.

Έκτοτε, παραμένουμε ομοθυμαδόν επί το αυτό, προσκαρτερώντας την προσωπική μας Πεντηκοστή, την ενοίκηση του Αγίου Πνεύματος στις καρδιές μας, όπου Αυτό θα «υπερεντυγχάνει υπέρ ημών στεναγμούς αλαλήτοις» προς τον Θεό.

Πριν εγκαταβιώσουμε στο Μοναστήρι, με προτροπή του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Μόρφου επισκεφθήκαμε, χάριν ευλογίας, έναν ενάρετο Γέροντα στην Αθήνα, ο οποίος και μας ρώτησε:

-Εκεί που θα πάτε και θα κάνετε Μοναστήρι, ποιός το θέλει; Είναι απλώς επιθυμία του Δεσπότη η θέλημα δικό σας, η το θέλει και ο λαός της περιοχής; Αν το θέλει και ο λαός της περιοχής, τότε θα έχει ευλογία αυτό που θα κάνετε.

Και πράγματι, ο κόσμος της περιοχής το ήθελε, είχε προσευχηθεί γι' αυτό, είχε εργαστεί γι' αυτό, πολύ πριν από εμάς. Ήταν αυτοί οι απλοί άνθρωποι, που κράτησαν αναμμένο το καντήλι του Αγίου στα διακόσια τόσα χρόνια της ερήμωσης της Μονής· οι απλοί άνθρωποι, που έβλεπαν τον Άγιο να περπατά στα

ερείπια του Μοναστηριού και να ψάλλει στον ναό. Ο Άγιος εκπλήρωσε τον πόθο τους. Κι αξιωθήκαμε κι εμείς μαζί τους να ζήσουμε αυτή την ιδιαίτερη ευλογία της αναστάσεως μιας Μονής, συνειδητοποιώντας, ταυτόχρονα, ότι είμαστε εδώ, παρ' όλη την αναξιότητά μας, για να διακονήσουμε τις ανάγκες της τοπικής Εκκλησίας. Η Μονή, η κάθε Μονή, ως τόπος μετανοίας και προσευχής, με το λειτουργικό της πρόγραμμα, γίνεται τόπος παρηγορίας, τόπος ησυχίας, λιμάνι πνευματικής ασφάλειας για τους «διαπλέοντας την του βίου θάλασσαν».

Κατά την εύσημο αυτή ημέρα αναπέμπομε δοξολογία στον Τριαδικό Θεό για όλες Του τις ευεργεσίες στη ζωή μας. «Αινετόν και δεδοξασμένον το όνομα του Κυρίου»! Η αγάπη Του χάρισε στα μέλη της Αδελφότητάς μας ασφαλείς πνευματικούς οδηγούς, οι οποίοι μας παιδαγώγησαν εν Χριστώ και δοκίμασαν με σύνεση τη μοναχική μας κλήση, έως ότου η Πρόνοιά Του «συνήγαγεν ημάς, τα εσκορπισμένα Αυτού τέκνα, εις εν», στον ευλογημένο τούτο τόπο.

Εδώ, βρήκαμε μέγα προστάτη και βοηθό, άξιο νοικοκύρη, τον Πανάγιο Ιεράρχη του Χριστού Νικόλαο. Ποιός μπορεί να διηγηθεί τα θαυμάσιά του ανά τους αιώνες, αλλά και αυτά που έδειξε και σ' εμάς, «τους καταντήσαντας εις τα τέλη των αιώνων»; Δικό του είναι το Μοναστήρι, δική του η επιστασία, η φροντίδα και η ευλογία, δική του και η δόξα, η τιμή και η ευχαριστία, που του απονέμουν οι προσκυνητές της χάρης του.

Εδώ βρήκαμε και ένα δεύτερο προστάτη και αντιλήπτορα, έφορο της Μονής, τον πεφιλημένο μας Άγιο Ιερομάρτυρα Φιλούμενο, τον καταγόμενο εξ Ορούντης. Ο Άγιος Φιλούμενος, σύγχρονός μας, άγιος της εποχής μας, με το μαρτύριό του επίκαιρος και προφητικός, μας παρηγορεί, μας στηρίζει και μας καλεί σε συμμαρτυρία. Πιστεύουμε ότι κι αυτός προνόησε, μυστικώ τω τρόπω, για να λειτουργήσει ξανά το Μοναστήρι της γενέτειράς του και να συνδεθεί με την τιμή του.

Καρδιακός πόθος μας και καρπός της τιμής που αποδίδεται στον Άγιο, αποτελεί η ανέγερση στη Μονή ναού αφιερωμένου σ' αυτόν. Με τη βοήθεια του Θεού και των Αγίων μας, τα αρχιτεκτονικά σχέδια και η χωροθέτηση του ναού έχουν ολοκληρωθεί και, σε συνεργασία με τις αρμόδιες αρχές, προχωρούν οι σχετικές διαδικασίες για την υλοποίηση του έργου. Ο ναός θα έχει και παρεκκλήσιο, αφιερωμένο στην Παναγία την Ιαματική, την Κυρία Θεοτόκο, την Θεομήτορα και Μητέρα όλων μας, και Γερόντισσα για μας τις μοναχές. Ευχόμαστε να μας αξιώσει ο Θεός να την ενθρονίσουμε, πρώτα στις καρδιές μας και, όταν έλθει η ώρα, και στο περικαλλές παρεκκλήσιό της, όπως της αξίζει.

Σε αυτό το περιβάλλον, το κεχαριτωμένο από την παρουσία των Αγίων και της

Θεοτόκου, «κινούμεθα και εσμέν», χάριτι Θεού, σ' ένα τόπο μαρτυρικό και αγιασμένο από τις προσευχές και το αίμα των μοναχών, που έζησαν εδώ, πολλούς αιώνες πριν από εμάς. Τους επικαλούμαστε καθημερινά και ζητούμε την ευχή τους, ώστε να δίνουμε κι εμείς, με βέβαια πίστη, μια ζωντανή μαρτυρία Χριστού.

Πανιερώτατε,

Σας ευχαριστούμε πολύ, γιατί μας εμπιστευθήκατε τον ιερό τούτο τόπο. Αναλάβετε την πνευματική μας καθοδήγηση και με αγάπη πατρική μας συμπαραστέκεστε στις δυσκολίες μας. Σας ευχαριστούμε, γιατί μας παραδίδετε το πνεύμα των σύγχρονων Αγίων Γερόντων Πορφυρίου, Παΐσιου, Ιακώβου και Ευμενίου, τους οποίους είχατε την ευλογία να γνωρίσετε. Δι' αυτού του πνεύματος, μαθαίνουμε να αγωνιζόμαστε, να βλέπουμε την αμαρτωλότητά μας και να μετανοούμε. Άλλωστε, αυτό είναι και το κύριο έργο του μοναχού.

Ευγνωμόνως, ακόμη, εκφράζουμε τις εκ βαθέων ευχαριστίες μας:

- Στον Γέροντά μας, Αρχιμανδρίτη Συμεών, Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου, γιατί η αγαπώσα καρδιά του προσπαθεί να μάθει κι εμάς να αγαπούμε. Να αγαπούμε τον Θεό, να αγαπούμε τον ελάχιστο αδελφό, τις ιερές εικόνες, τα ταπεινά ξωκκλήσια, τον παλαιό κόσμο της Κύπρου και όλα όσα έχει ο ίδιος στη δική του καρδιά.
- Τους κατά σάρκα γονείς μου, πατέρα Πολύβιο και πρεσβυτέρα Κυριακή, όχι μόνο για όσα μου προσέφεραν παιδιόθεν, αλλά, κυρίως, γιατί η συνεχής παρουσία τους στη Μονή υπήρξε και συνεχίζει να υπάρχει βοήθεια και ασφάλεια για την Αδελφότητα, αλλά και μεγάλη διακονία για τον κόσμο της περιοχής.
- Τους ευλαβείς ιερείς της Μητροπόλεώς μας, οι οποίοι διακονούν τις λειτουργικές μας ανάγκες. Σ' αυτούς χρωστούμε τις καθημερινές θείες Λειτουργίες, τις αγρυπνίες και τα σαρανταλείτουργα, που τελούνται στη Μονή.
- Τους Πνευματικούς πατέρες, τους οποίους η Ιερά Μητρόπολη Μόρφου αποστέλλει στη Μονή σε τακτική βάση, για να υπηρετήσουν τον λαό του Θεού δια του Μυστηρίου της Εξομολογήσεως. Μαζί τους ζούμε το θαύμα της μετανοίας και «της χαράς του ουρανού επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι».
- Τον Αρχιμανδρίτη Αμβρόσιο Γκορέλωφ, Γέροντα του Ιερού Ησυχαστηρίου του

Αγίου Σεραφείμ στη Σκουριώτισσα, γιατί, εκτός από τη λειτουργική του διακονία, παρέδωσε σ' εμάς την ιερά τέχνη της αγιογραφίας και γιατί στάθηκε δίπλα μας, όλα αυτά τα χρόνια, ως πραγματικός αδελφός.

- Τον Μουσικοδιδάσκαλο Ψαλτικής Τέχνης και Πρωτοψάλτη της καθ' ημάς Μητροπόλεως Μόρφου, κ. Μάριο Αντωνίου, που με περισσή φροντίδα και επιμέλεια μας καταρτίζει, τόσο στις γνώσεις των Τυπικών Διατάξεων των ιερών Ακολουθιών, όσο και στην εκμάθηση της Βυζαντινής Μουσικής. Το ψαλτικό ήθος και ύφος, που μεταφέρει στις αδελφές -απλό, λιτό, ανατολικό και εξαίρετα σοβαρό-, είναι αυτό που ακριβώς αρμόζει στη μοναχική μας πολιτεία. Και με τον τρόπο αυτό βοηθούνται, τόσο οι αδελφές, όσο και οι πιστοί, να μυσταγωγούνται στα εξυμνούμενα θεία γεγονότα.
- Μαζί τους, ευχαριστούμε και όλους που διακόνησαν τις ανάγκες της Μονής, είτε δια του κόπου τους, είτε οικονομικά, είτε δια των υπηρεσιών τους, είτε και δια των ευχών και προσευχών τους. Η ενίσχυση, η στήριξη και η βοήθειά τους προς την Αδελφότητά μας υπήρξε πολύ σημαντική. Οι περισσότεροι από αυτούς βρίσκονται σήμερα ανάμεσά μας, αλλά είναι και κάποιοι που έχουν μεταβεί «εκ του θανάτου εις την ζωήν». Τους θυμόμαστε όλους και ταπεινά προσευχόμαστε γι' αυτούς. Ζητούμε από τους Αγίους μας να τους ευλογούν κι από τον Θεό να τους αξιώσει το ποθούμενον, την αιώνιο ζωή στη Βασιλεία των Ουρανών.

Αδελφές εν Χριστώ ηγαπημένες,

Σας ευχαριστώ, γιατί με προθυμία και ζήλο βαστάσατε το βάρος και τον κάματο των διακονημάτων της Μονής και γιατί υπομένετε με αγάπη τις ελλείψεις και τα ασθενήματα της ψυχής και της σαρκός μου.

Αδελφές, «στήκετε επί την πέτραν» των ευαγγελικών εντολών και «κρατείτε τας παραδόσεις». Μας εδόθησαν πολλά. Θα μας ζητηθούν και πολλά. «Τις λαμπάδες μη σβέννυτε», «ίνα μη μείνωμεν έξω του νυμφώνος Χριστού».

«Η Θεόπαις Μαριάμ σήμερον εισάγεται εν τω ναώ του Θεού, εις τα Άγια των Αγίων, ετοιμάζουσα εαυτήν εις κατοικητήριον του παντάνακτος Θεού και προτρέπεται και ημάς συνεισελθείν κατατροφήσαι εις τα θεία θαυμάσια εις ναόν Βασιλέως». «Εκκαθάρωμεν εαυτάς και ακολουθήσωμεν Αυτή».

Πανιερώτατοι, Θεοφιλέστατοι, άγιοι Καθηγούμενοι, σεβαστές Γερόντισσες, σεβαστοί Πατέρες, άγία σύναξις των πιστών,

Σας ευχαριστούμε για την αγάπη σας να είστε μαζί μας αυτή την ξεχωριστή ημέρα για την Αδελφότητα.

Σας παρακαλούμε να προσεύχεστε να μας στερεώνει η χάρις του Θεού και η ευλογία των Αγίων στο Μοναστήρι μας, στον τόπο της μετανοίας μας. Να αξιωθούμε να ζήσουμε εν ειρήνη, αγάπη και ομονοία, με μια καρδιά, μια θέληση, σαν ένας άνθρωπος, ώστε να εξακολουθήσει ο τόπος τούτος να είναι τόπος προσευχής, αγιασμού και σωτηρίας.

Προσευχηθείτε και για μένα προσωπικά, αυτή την ιερή στιγμή, να μου δίνει ο Θεός φώτιση, τη θεία φώτιση που χορηγεί το Πανάγιό Του Πνεύμα. Να μου δίνει διάκριση και ευσπλαχνία στην ποιμαντική διακονία, που μου έχει ανατεθεί. Είναι μεγάλη η ευθύνη της Ηγουμένης. Ευθύνη για κάθε ψυχή, που της εμπιστεύεται ο Θεός. Η καρδιά μου είναι συντετριμμένη από τη συναίσθηση της φοβερής αυτής ευθύνης, από τη μια, και της απόλυτης αδυναμίας, από την άλλη.

Προσευχηθείτε στην Παναγία μας, να μου χαρίζει σπλάχνα οικτιρμών και μητρική καρδιά ευρύχωρη, να χωρά την Αδελφότητα και τους προσκυνητές, που προστρέχουν στη χάρη των Αγίων μας.

Και να με αξιώσει ο Κύριος, κατά την ημέρα της Κρίσεως, να παρουσιασθώ μπροστά Του με θάρρος, κραυγάζοντας:

«Ιδού εγώ και τα παιδιά, α μοι έδωκεν ο Θεός»!

Αμήν! Γένοιτο, γένοιτο, Κύριε!

Προσφώνησις Μητροπολίτου Μόρφου Νεοφύτου

κατά την προχείρισιν και ενθρόνισιν της μοναχής Ιουστίνης εις Ηγουμένην της Ιεράς Μονής του Αγίου Νικολάου Ορούντης

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Κένυας, υπέρτιμε και έξαρχε πάσης Ανατολικής Αφρικής, κ. Μακάριε,

Θεοφιλέστατοι άγιοι αρχιερείς,

Πανοσιολογιώτατοι άγιοι καθηγούμενοι,

Πανοσιολογιώτατοι και αιδεσιμολογιώτατοι πατέρες και αδελφοί,

Οσιώταται Γερόντισσαι,

Οσιωτάτη καθηγούμενη της Μονής Αγίου Νικολάου Ορούντης, μοναχή Ιουστίνη, μετά της εν Χριστώ αδελφότητος υμών,

Αγαπητοί μου εν Κυρίω αδελφοί,

Η Χάρις του Αγίου Πνεύματος πάντας ημάς συνήγαγεν εις την Μονήν ταύτην του Αγίου Νικολάου Ορούντης, δια να αναβιβάσωμεν εις τον ηγουμενικόν θρόνον αυτής την επί δεκατέσσαρα συναπτά έτη Προϊσταμένην της Αδελφότητος, μοναχήν Ιουστίνην.

Και πολλοί θα διερωτώνται: Ποία η διαφορά μεταξύ της Προϊσταμένης και της Ηγουμένης Αδελφότητός τινος; Και, διατί να διέλθη τοσούτους χρόνους προετοιμασίας η ταπεινή Αδελφότης της Μονής ταύτης, δια να φθάσωμεν εις την εύσημον ταύτην ημέραν της προχειρίσεως Υμών εις Ηγουμένην, οσιωτάτη Γερόντισσα Ιουστίνη; Η Προϊσταμένη μιας Αδελφότητος, όπως και η λέξις δηλοί, προϊσταται των αδελφών, δηλονότι ίσταται πρώτη εις τας Ακολουθίας, συντονίζει την λατρευτικήν ζωήν των μοναζουσών και τα διακονήματα αυτών, επιμελείται εν γένει της διοικήσεως ανθρώπων και πραγμάτων. Αλλ' όμως δεν αναγεννά πνευματικώς! Τούτο είναι έργον του Αγίου Πνεύματος, επιτελούμενον δια της πνευματικής Μητρότητος της Ηγουμένης Μονής τινος. Και ημείς πάντες συνήλθομεν μετά πολλής συστολής, δια να τελέσωμεν εν τοιούτον έργον αγιοπνευματικόν, ήτοι την προχείρισιν Ηγουμένης και Μητρός της αγίας ταύτης Μονής.

Πλείστοι όσοι γνωρίζετε την εν Πνεύματι Αγίω εντολήν, και συνάμα προφητικήν ρήσιν, του οσίου πατρός ημών Παϊσίου του Αγιορείτου προς εμέ, όταν τον επεσκέφθην εις την Παναγούδα Αγίου Όρους, εικοσαέτης τότε φοιτητής Νομικής: «Το πρόβλημα της Κύπρου δεν είναι πολιτικόν. Είναι πνευματικόν! Στην Κύπρον να πας για μοναχός. Και να φτιάξετε εκεί βάσεις πνευματικές, κι αυτές οι βάσεις θα διώξουν τις βάσεις: Τις βάσεις των ξένων, της τουρκικής κατοχής, τις βάσεις της δικής μας αμαρτίας.» Ο όσιος Γέρων και σχέδιον αρχιτεκτονικόν εχάραξεν επί του εδάφους, δια να κάμη απτήν την προφητείαν αυτού, λέγων προς εμέ: «Εσύ, παιδί

μου, θα έλθη καιρός, που θα φτιάξης μοναστήρια. Δύο αυλές τότε να κάμης: Η πρώτη θα είναι βατή για όλους, κλήρον και λαόν, ενώ η δεύτερη άβατος για τον κόσμο, βατή μόνον σε μοναχούς η μοναχές.»

Ενθυμείσθε, οσιωτάτη Γερόντισσα Ιουστίνη και αδελφαί, ότι, όταν ανεκαινίζαμεν την Μονήν ταύτην, είπομεν η πρώτη αυλή να είναι η αυλή του αγίου Νικολάου. Και ο άγιος Νικόλαος, όπως δηλοί το όνομα αυτού, συντελεί εις την κατά της αμαρτίας νίκην του χριστωνύμου λαού, είναι άγιος του λαού και θαυματουργός. Αλλά, δια των φωτισμένων σχεδίων της μακαριστής ήδη αρχιτέκτονος Ελένης Πετροπούλλου, δια της καθοδηγήσεως του Τμήματος Αρχαιοτήτων και της ημετέρας προσωπικής επιστασίας, απηρτίσθη και μία δευτέρα αυλή, η εσωτέρα αυλή, όπου και το Παρεκκλήσιον του Αγίου Πνεύματος. Και, δεν είναι τυχαία η επιλογή ημών. Ο εσώτερος χώρος αφιερώθη εκεί, όπου είναι αφιερωμένη -πρέπει να είναι αφιερωμένη- η καρδιά ημών, ο θρόνος του νοός ημών: Εις το Πνεύμα το Άγιον, εις τον Αγαθόν Παράκλητον, το Πνεύμα της Αληθείας, το Οποίον σκηνοί εν ημίν και καθαίρει ημάς από πάσης κηλίδος. Πόσον ακριβής ήτο ο όσιος Σεραφεΐμ του Σαρώφ, ότε απεκάλυπεν εις τον μαθητήν αυτού τον σκοπόν της χριστιανικής ζωής, ειπών: «Ο σκοπός της χριστιανικής ζωής είναι η απόκτησις του Αγίου Πνεύματος»!

Αλλά, Γερόντισσα Ιουστίνη, όπως λέγει ο ολιγομίλητος Γέρων ημών Συμεών, Καθηγούμενος της Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου, Μονή δεν είναι τα κτήρια, δεν είναι αι αυλαί, δεν είναι καν ούτε αυτό το καθολικόν του Αγίου Νικολάου, ούτε το παρεκκλήσιον του Αγίου Πνεύματος, ούτε και ο μελλοντικός ναός του Αγίου Φιλουμένου. Η Μονή είναι τόπος, μάλλον τρόπος του Αγίου Πνεύματος, το Οποίον να έχει ποιήση μονήν, δηλαδή να παραμένη εις τας καρδίας ομοψύχων αδελφών, συνηγμένων εν Πνεύματι επί το αυτό, των οποίων «η καρδιά και η ψυχή μία» είναι, και προσδοκώσιν εν αγώνι και υπομονή την συνάντησιν μετά του Νυμφίου Χριστού. Και, το πρόπον, το ευκταίον είναι, κατοικητήριον του Πνεύματος να είναι ο πρώτος, η πρώτη τη τάξει της Αδελφότητος, δηλονότι ο Ηγούμενος η η Ηγουμένη.

Καθόλα ταύτα τα δεκατέσσαρα έτη λειτουργίας αυτής, η Αδελφότης της Μονής ταύτης αναζητεί και προσδοκεί την έλευσιν του Αγίου Πνεύματος και, συνάμα, την ανάδειξιν Ηγουμένης της Μονής. Αλλά, τι είναι μία Ηγουμένη; Είναι μία Μήτηρ, μία πνευματική Μήτηρ, η οποία γεννά εν Πνεύματι Αγίω πνευματικά τέκνα, τα οποία διδάσκει την εν Χριστώ ζωήν, την οδόν της μετανοίας· πνευματική μήτηρ, η οποία επισκοπεί δι' αγρύπνου οφθαλμού την πνευματικήν πορείαν εκάστης αδελφής και μεσιτεύει υπέρ του λογικού ποιμνίου αυτής προς Θεόν, η οποία μάλιστα αναλώνεται εις την μετάνοιαν δια τας αμαρτίας αυτής, την συγχωρητικότητα δια

τας αμαρτίας των αδελφών και παντός του κόσμου, αλλά και εις την δοξολογίαν του εν Τριάδι Θεού. Δια να τύχη λοιπόν η Ηγουμένη του χαρίσματος της πνευματικής μητρότητος, χρειάζεται συνεχή αγώνα καθάρσεως εκ των ψεκτών παθών, ώστε να λάβη θείον φωτισμόν και γνωρίση εμπειρικώς τον Θεόν. Αναφέρει σχετικώς ο όσιος Ισαάκ ο Σύρος: «Τρεις τρόποι εισί δι' ων πάσα λογική ψυχή τω Θεώ προσεγγίσει δύναται:

είτε δια θερμότητος πίστεως,

είτε δια φόβου,

είτε δια παιδείας Κυρίου·

ουδείς δε δύναται προσεγγίσει τη του Θεού αγάπη ει μη προηγήσεται εν αυτώ εις τρόπος των τριών τούτων.» Και, εις απλούστερον γλωσσικόν ιδίωμα: «Τρεις τρόποι υπάρχουν, μέσω των οποίων ημπορεί να πλησιάση εις τον Θεόν κάθε λογική ψυχή: είτε με την θερμότητα της πίστεως, είτε με τον φόβον (του Θεού), είτε μέσω κάποιας δοκιμασίας από τον Κύριον.» Διατί λέγω ταύτα; Διότι ο Θεός παρεχώρησεν και εις υμάς, Γερόντισσα Ιουστίνη, και εις εμέ, να πάσχωμεν, δια παιδείας Κυρίου, εξ ασθενείας του σώματος, δια να γνωρίσωμεν δια ταύτης την ασθένειαν της ψυχής ημών. Και αι δοκιμασίου αύται, εάν τας αξιοποιήσωμεν πνευματικώς, κατεργάζωνται συν Θεώ την ημετέραν μετάνοιαν, αλλά και την ευσπλαγχνίαν προς τους αδελφούς και την κατά Θεόν μητρότητα εις εσάς και την κατά Θεόν πατρότητα εις ημάς. Και, κατά τον αυτόν αββά Ισαάκ τον Σύρον, «Μακάριος άνθρωπος ο γινώσκων την εαυτού ασθένειαν, διότι αύτη η γνώσις γίνεται αυτώ θεμέλιος και αρχή πάσης αγαθωσύνης... Ουδείς δε δύναται αισθάνεσθαι της εαυτού ασθενείας, εάν μη παραχωρηθή μικρόν και πειρασθή η εν τοις καταπονούσι το σώμα η την ψυχήν· αλλ' όταν συγκρίνη την εαυτού ασθένειαν τη βοήθεια του Θεού, τήνικαύτα γνώσεται ταύτης την μεγαλωσύνην.» Και, εις απλουστέραν γλώσσαν: «Μακάριος είναι ο άνθρωπος εκείνος, ο οποίος συνειδητοποιεί την πνευματικήν ασθένειάν του, διότι αυτή η γνώση γίνεται εις αυτόν θεμέλιον και αρχή κάθε καλού... Κανείς όμως δεν ημπορεί να αισθανθή την πνευματικήν του ασθένειαν, εάν δεν παραχωρηθή δι' ολίγον από τον Θεόν και δοκιμασθή η εις αυτά που ταλαιπωρούν το σώμα η εις όσα ταλαιπωρούν την ψυχήν. Όταν όμως αντιληφθή με την βοήθειαν του Θεού την ασθένειάν του, τότε θα γνωρίσει το μεγαλείο της θεϊκής βοήθειας.»

Δια της εν μετανοία λοιπόν και ταπεινώσει επιγνώσεως της ίδιας ασθενείας, η Ηγουμένη λαμβάνει την άφεσιν των αμαρτιών, την κάθαρσιν εκ των παθών, και

οδηγείται εις την αιώνιον ζωήν, ήτις είναι η εν τη ψυχή ενοίκησις του Τριαδικού Θεού. Και ο Πατήρ δι' Υιού εν Πνεύματι Αγίω διδάσκει εις την ούτω κατασταθείσαν αληθή πνευματικήν μητέρα τα πάντα, καθώς υπεσχέθη ο Κύριος, ότι «όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, οδηγήσει υμάς εις πάσαν την αλήθειαν» (Ιω. 16, 12). Διδάσκει λοιπόν αυτήν:

- Πως και πότε να ενεργή δια μητρικής ηπιότητος και πότε και δια ποίου τρόπου να ανακαλή δια μητρικής αυστηρότητος τας αδελφάς εις τον πόθον των εντολών του Χριστού και εις την οδόν της μετανοίας. Συμβουλεύει σχετικώς και ο όσιος Ιωάννης της Κλίμακος: «Ο πνευματικός πατήρ δεν πρέπει πάντοτε να ταπεινούται παραλόγως, ούτε και να εξυψώνη τον εαυτόν του απερισκέπτως, αποβλέποντας εις το παράδειγμα του Παύλου, ο οποίος εχρησιμοποιεί αμφότερους τους τρόπους κατά την περίστασιν.»
- Πως να ομιλή και συμβουλεύη εκάστην αδελφήν κατά την τάξιν και κατάστασιν αυτής.
- Δίδει εις αυτήν όρασιν πνευματικήν, ήτοι το διορατικόν χάρισμα, δια να βλέπη τας καρδιάς των αδελφών κεχωρισμένως και να τρέφη αυτάς κατά την εκάστοτε ανάγκην.
- Καθοδηγεί αυτήν εις την κατανομήν των διακονημάτων και την επίλυσιν των καθ' ημέραν προβλημάτων.
- Στηρίζει αυτήν εις τας αδυναμίας αυτής και αναπληροί τα τυχόν κενά.
- Πλημμυρίζει αυτήν δια χαράς ουρανίου, όταν βλέπη τας αδελφάς να πορεύωνται γνησίως την δύσβατον οδόν της μοναδικής πολιτείας.
- Κλαίει και συμπάσχει μετ' αυτής εις τας εκτροπάς και παρακοάς των αδελφών και δίδει εις αυτήν δύναμιν να τας αντέχη.

Ακόμη, δια του φωτισμού της Χάριτος του αγίου Πνεύματος η Ηγουμένη συνειδητοποιεί ότι:

- Δια να διαβλέπη το κάρφος εις τους οφθαλμούς των αδελφών και να εκβάλλη τούτο, ήτοι να διορθώνη τα μικρά των σφάλματα, θα πρέπη ανυστάκτως να εκβάλλη και αυτή την δοκόν εκ του ιδίου οφθαλμού, ήτοι να διορθώνη τα μεγάλα αυτής σφάλματα.
- Δια μόνης της επιμεμελημένης καθ' ημέραν μετανοίας τηρούνται, ήτοι διαφυλάσσονται αι θείαι εντολαί εν τη καρδιά, ως ατίμητος θησαυρός.

- Η μετά πόθου και ταπεινώσεως τήρησις των του Θεού εντολών εν συνδυασμῷ μετά της επιμελημένης μετανοίας ελκύουσιν εις αυτήν τον Πατέρα, τον Υιόν και το Άγιον Πνεύμα, και ποιούσι μονήν εντός αυτής, ήτοι παραμένουσι μονίμως εν τη καρδία αυτής.
- Αι ιεραί Ακολουθίαι, η Εξομολόγησις, η Θεία Λειτουργία και η Θεία Κοινωνία καρποφορούσι γνησίως μόνον, όταν ζη και αυξάνεται εντός αυτής η συναίσθησις της αμαρτωλότητος και η αυτομεμψία.
- Εάν η ίδια έχη γνησίαν μετάνοιαν, τότε το Άγιον Πνεύμα, αθουρύβως και άνευ παρατηρήσεως, μεταγγίζεται εις τας καρδίας των αδελφών, καλών αυτάς εις μετάνοιαν.
- Ορθήν και από ψυχής υπακοήν έχει όστις κέκτηται γνησίαν μετάνοιαν, καθότι μετάνοια σημαίνει υπακοήν εις τας εντολάς του Κυρίου.
- Δια της μετανοίας και εν Πνεύματι Αγίω προσευχής ανοίγονται αι πύλαι της Βασιλείας των Ουρανών. Θηρεύουσα όθεν την μετάνοιαν εν πείνη και δίψη, θα χορτάζεται η Αδελφότης δια πνευματικής και υλικής τροφής, καθώς υπεσχέθη ο αψευδής εις τας επαγγελίας αυτού Κύριος· «ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν»(Ματθ. 6, 33).

Όταν πάσαι αύται αι συνειδητοποιήσεις ενθρονισθώσιν εν τη καρδία της Προεστώσεως, τότε, δια της συμφώνου ψήφου της Αδελφότητος, το Άγιον Πνεύμα εντέλλεται τον οικείον Επίσκοπον, όπως ενθρονίση ταύτην εις τον ηγουμενικόν θρόνον, όστις είναι -πρέπει να είναι- θρόνος μετανοίας και ευσπλαγχνίας.

Ο σοσίας μνήμης μακαριστός Γέρων ημών, π. Ιάκωβος Τσαλίκης, καθ' ην εποχήν εφοίτουν εις το εν Αθήναις Πανεπιστήμιον και επεσκεπτόμην αυτόν, ημέραν τινα περιέγραψεν εις εμέ προφητικώς την ην εμέλλομεν ποιήσαι ανασύστασιν της Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου, χαρακτηρίσας ταύτην ως νεκρανάστασιν. «Θα έρχονται πολλοί άνθρωποι εκεί, Νεόφυτε», συν-επλήρωσεν. «Να αγαπάτε τον λαόν του Θεού και να τον αναπαύετε, γιατί θα έρχονται για σας!» Εις δε την ερώτησιν ημών, δια το ποία θα πρέπει να είναι η σχέσις ημών προς τους επισκέπτας και προσκυνητάς της Μονής, απήντησεν εις εμέ ο άνθρωπος ούτος του Θεού: «Ο λαός του Θεού, παιδί μου, δεν θέλει πολλά από εμάς. Μία ωραία Ακολουθία, ένα χαμόγελο, ένα γλυκύ λόγο και ένα ποτήρι κρύο νερό.»

Και, θα ηδυνάμεθα να είπωμεν ότι ο Γέρων Ιάκωβος ηγίασεν, ψάλλων Παρακλήσεις, πολλές Παρακλήσεις, δι' όλους τους πονεμένους, οι οποίοι ήρχοντο εις την Μονήν αυτού. Διότι ο μοναχός, εν τω πνεύματι της αληθούς μετανοίας ευρισκόμενος,

κατά φυσικήν της Χάριτος ενέργειαν, ευσπλαγχνίζεται και συμπάσχει μετά του συνανθρώπου αυτού, εκάστου της Μονής αυτού προσκυνητού, του “πλησίον” δηλονότι του Ευαγγελίου. Η προσευχή αυτού είναι έμπονος και παρακλητική, τόσο δια τους ζώντας, όσο και δια τους κεκοιμημένους εν Κυρίω αδελφούς αυτού. Η τοιαύτη προσευχή αυτού αποβαίνει ούτως αγία μνημόνευσις και η καρδιά αυτού ιερά Πρόθεσις, ένθα η μνήμη αυτού ενούται μετά της αιωνίου μνήμης του Τριαδικού Θεού. Και δια της τοιαύτης αγγελομιμήτου προσευχής, οι μοναχοί και αι μοναχαί εκπληρούσι το λόγιον του αγίου Ιωάννου της Κλίμακος, «φως μεν μοναχοίς, άγγελοι· φως δε πάντων ανθρώπων, μοναδική πολιτεία» .

Χαίρομαι, διότι και εις την Μονήν ταύτην του Αγίου Νικολάου, η οποία αποτελεί γέννημα, τρόπον τινα, της Μονής Αγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου και η οποία ωσαύτως ανεστήθη εκ νεκρών, υπάρχει ισορροπία μοναχικής ζωής και φιλοξένου αναπαύσεως του λαού του Θεού. Η μεγαλύτερα ανάπαυσις, την οποίαν προσφέρει αύτη η Μονή -και παρακαλώ, σεβαστή Γερόντισσα και αδελφαί, όπως κρατήσητε και διαφυλάξητε τούτο-, αποτελούσιν αι ωραία Ακολουθία και το ενταύθα τελούμενον Μυστήριον της ιεράς Εξομολογήσεως υπό τριών Πνευματικών πατέρων. Έχει δε πανθομολογουμένως καταστεί η μικρά αύτη Μονή κέντρον Εξομολογήσεως ανθρώπων εκ πάσης της Κύπρου. Κατά την ιστορικήν ταύτην ημέραν, εκφράζομεν τας θερμοτάτας ευχαριστίας ημών προς τους σεβαστούς τούτους Πνευματικούς πατέρας, Πολύβιον, Παναγιώτην και Χριστόδουλον, και ευχόμεθα όπως το Άγιον Πνεύμα χαρίζη εις αυτούς διάκρισιν, φωτισμόν, λόγον μετανοίας και τρόπους ευσπλαγχνίας προς τον πονεμένον λαόν της νήσου.

Καταλήγοντες, οσιωτάτη Γερόντισσα και σεβασταί αδελφαί της Μονής ταύτης, υποδεικνύομεν εις υμάς, όπως εις την ανάντη οδόν της μοναδικής πολιτείας εμπνήσθε εκ του βίου και των έργων των μεγάλων συγχρόνων οσίων Πορφυρίου και Παϊσίου, των ηγιασμένων Γερόντων Ιακώβου Τσαλίκη, Ευμενίου Σαριδάκη και Δαμασκηνού Κατρακούλη, ως και των Πνευματικών ημών πατέρων, Αθανασίου Σταυροβουνιώτου και Συμεών Μαυροβουνιώτου. Εάν χαρακτηρίζη τι από κοινού τους εν λόγω οσίους και Γέροντας, είναι η εσωτερική μυστική ζωή της μετανοίας και η προς τον λαόν του Θεού αγάπη και ευσπλαγχνία.

Έχοντες πάντα τα ανωτέρω υπόψιν και ποθούντες και προσδοκώντες να βιώνητε ταύτα καθημερινώς και εν εγρηγόρσει καρδίας, ευχόμεθα εκ μυχίων ψυχής η σημερινή ενθρόνισις υμών, οσιωτάτη Γερόντισσα Ιουστίνη, ήτις ετελέσθη εν Αγίω Πνεύματι δια χειρών του Επισκόπου υμών, να τελέση και την ενθρόνισιν του μυστηρίου της μετανοίας μονίμως εν τη υμετέρα θεοφιλεί καρδιά, και δι’ υμών, εν πάση τη εν Χριστώ υμών Αδελφότητι.

Ευχόμεθα καλήν στερέωσιν εν τη Ηγουμενία και πλούσιον παρά Κυρίου φωτισμόν!

Αξία!

Ο καθηγητής Παναγιώτης Τουλιάτος, η ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη, ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος, ο Χωρεπίσκοπος Λήδρας και καθηγούμενος της ιεράς μονής Παναγίας Μαχαιρά Επιφάνιος, ιεροδιάκονος Ιωσήφ Μαχαιριώτης

Η ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη και ο κατά σάρκα πατέρας της π. Πολύβιος Παπαπολυβίου

Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος και η ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη

Ενθρόνιση μοναχής Ιουστίνης σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης

Maximize Close HereH ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη

Ενθρόνιση μοναχής Ιουστίνης σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούτης

Η ηγουμένη μοναχή Ιουστίνη

Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος προχειρίζει και ενθρονίζει τη μοναχή Ιουστίνη σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης

*Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος προχειρίζει και ενθρονίζει τη μοναχή Ιουστίνη σε ηγουμένη, ιερά
μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης*

*Close Here*Ενθρόνιση μοναχής Ιουστίνης σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης

Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος, στα αριστερά του ο Μητροπολίτης Κένυας Μακάριος και οι Χωρεπίσκοποι Λήδρας Επιφάνιος και Αρσινόης Νεκτάριος

Ενθρόνιση μοναχής Ιουστίνης σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης

Η μοναχή Ιουστίνη και άλλες αδελφές

Ο Μητροπολίτης Μόρφου Νεόφυτος κατά την Ενθρόνιση της μοναχής Ιουστίνης σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης

Ο Μητροπολίτης Μόρφου κ. Νεόφυτος

Ενθρόνιση μοναχής Ιουστίνης σε ηγουμένη, ιερά μονή Αγίου Νικολάου Ορούντης

Πηγή: immorfou.org.cy